

Iloja ja suruja

Ville Melasen lähettikirje 4/2024 13.10.2024

Krasnojarsk 26.09.2024

Kuva: Maria Schmidt

Kesän kuulumiset

Viime lähettikirjeestäni on kulunut jo suorastaan luvattoman kauan aikaa. Venäjällä sanotaan, että aika lentää ja niin se on totisesti taas lentänyt. Kesällä sain anomani Venäjän vuosiviisumin juuri täsmälleen anomukseni mukaan. Helsinkiläinen matkatoimisto hommasi sen viikossa. Oleskeluluvan menettäminen ei siis tuonut porttikieltoa Venäjälle, vaan näillä näkymin siellä käyminen jatkuu. Joitakin vuosia sitten oli paljon puhetta siitä, ettei uskonnollisia viisumeja saa. Minä ainakin sain juuri sellaisen ”uskonnolliset asiat”-viisumin. Kiitos Novosibirskin seurakunnan kutsun!

Pian kesälomani jälkeen lähdin kohti Narvaa ja Venäjän rajaa kokeilemaan viisumin toimivuutta ja Venäjälle pääsyä. Tiesin etukäteen, että rajalla menee kauan aikaa, joten otin mukaani Perhon seurakunnan minulle lahjoittaman rinkkarepun. Perho on yksi nimikkoseurakunnistani. Tuollainen reppu oli tarpeen, sillä se mahdollisti istumisen ja istumista myös riitti ihan kylläksi asti. Jono mateli Viron puolella niin, että Narvan kadulla tuli vietettyä viisi tuntia. Venäjän puolella meni reilut kaksi tuntia, koska väkeä oli paljon liikenteessä. Venäjä kuitenkin toimii Viroa paljon nopeammin tarkastuksissaan. Venäjän puolella pääsin tosin turvallisuuspalvelun haastatteluun, jossa taisi mennä kolmisen varttia. Keskustelua käytiin leppoisasti. Käsittelimme muiden kysymysten ohella myös muutamaa teologista kysymystä. Minun piti oikaista viranomaista meille vanhojen kirkkokuntien edustajille tärkeässä Jeesusta koskevassa kysymyksessä. Haastattelijä rupesi selittämään, että jonkun tieteellisen teorian mukaan Jeesus oli vain ihmeellinen ihminen, muttei sen enempää. Jouduin sanomaan painokkaasti, että erilaisia tieteellisiä teorioita on paljon, mutta meille luterilaisille, ortodokseille ja katolilaisille Jeesus ei ole mikä tahansa ihmeellinen ihminen, vaan jumalihminen eli ihminen ja Jumala samassa persoonassa. Hän tyytyi nöyrästi vastaukseeni. Keskustelu sujui kaikin puolin leppoisasti.

Olen aina valmis keskustelemaan keskeisistä teologisista keskusteluista ja puhumaan Jeesuksesta kenelle tahansa, kun se on mahdollista. Viimeinen asia ”tässä tarkastuksessa” oli puhelimeni tutkiminen, mikä tosin loppui ihan alkuunsa. Laitoin pöydälle kaksi peruskännykkää, joissa toisessa oli suomalainen

sim-kortti ja toisessa venäläinen sim- kortti. Kolme virkailijaa katsoi hämmästyksissään puhelimiani ja yksi heistä loihti sanomaan: ”Onko Teillä tuollainen puhelin?” Vastasin: ”On, enkä aiokaan hankkia älykännykkää. Ei ole kuvia eikä paljon informaatiota.” Tarkastus oli siinä. Kaiken kaikkiaan rajalla meni kahdeksan tuntia, mutta tuolta reissulta palatessa alle kaksi tuntia. Venäjän suuntaan on jonoa paljon, mutta Viron suuntaan vähemmin.

Tuo elokuun reissu suuntautui Pietarin kautta Novosibirskiin. Tarkoitus on nyt ainakin tämän nykyisen viisumin saamisen jälkeen olla enemmän Novosibirskissa kuin aikaisemmin, koska sain sieltä sen viisumikutsun. Kävin nyt pitkään odotettuani vierailulla juutalaisyhteisössä, josta olen kertonut jotain aikaisemmin ja jossa veljet ovat käyneet opettamassa ja julistamassa. Vierailu oli melkoinen pettymys. Heidän lauantapäivän kokoontumisensa eli sapatin viettonsa kesti useamman tunnin melko tunkkaisessa talossa. Mielenkiintoista on se, että he olivat aikaisemmin kovin kiinnostuneita luterilaisuudesta, vaikka heidän jumalanpalvelusmenonsa oli melkoinen sillisalaatti kristillisten tunnustuskuntien opetuksia juutalaisuutta unohtamatta. Hyvin erikoista oli se, että välillä kerrottiin vitsejä, joille naurettiin. Mitään selkeää järjestystä ei menoissa ollut. Pidin myös puheen, mutta jälkepäin olen tuntenut jonkunlaista ahdistusta tuosta käynnistä enkä pitänyt sitä ollenkaan rakentavana. Tämäkin kuuluu kuitenkin tehtäviini. Sanoin meidän seurakuntalaisillemme, että eipä sinne kannata enää mennä opettamaan eikä käymään. He ovat kuulleet kaiken tarpeellisen ja voivat tulla meillä käymään, jos kokevat tarvetta.

Samalla käynnillä Novosibirskissa oli kuitenkin ilo tutustua pariin aktiiviseen nuoreen seurakuntalaiseen, jotka kutsuvat ihmisiä seurakunnan toimintaan ja tekevät paljon asioita seurakunnan hyväksi. Tämän lisäksi oli mukava tutustua teologiharjoittelussa olleeseen pietarilaiseen Paveliin, jonka teologinen tietämys ja liturginen ymmärrys hämmästyttivät minua myönteisessä mielessä. Hän oli myös tarpeellisella tavalla neuvonut kirkkoherraa tekemään tiettyjä liturgisia muutoksia jumalanpalveluksessa. Tavallaan hauskaa on se, että tällä Pavelilla on juutalaisia juuria ja että hän on kasvanut luterilaiseksi perhetaustastaan huolimatta. Oli siis ilo tutustua ainakin yhteen juutalaiseen.

Evankeliumiyhdistyksen palveluksessa 20 vuotta

Heinäkuun viimeisenä päivänä tuli 20 vuotta täyteen Evankeliumiyhdistyksen palkkaamana lähetystyöntekijänä. Elokuussa alkoi siis kolmas vuosikymmen. Venäjälle lähdin 30.08.2004 ja pappisdiakoniksi sain vihkimyksen syyskuun 5. päivä 2004 eli kirkon erityistä virkaakin on hoidettu jo yli kaksikymmentä vuotta. Tähän liittyi kotimaassa 20-vuotiskiertue, jonka aikana kävin kaikissa nimikkoseurakunnissani ja muissa pitkälti tutuissa paikoissa, joskaan kaikkialle en ennättänyt. Erään pappisveljen julkinen palaute on lämmittänyt mieltäni, kun hän sanoi minusta: ”Ville on ollut Herran uskollinen huoneenhaltija, joka ei ole muuttanut linjaansa näinä kahtenakymmenenä vuotena.” Tämä on yksi parhaimmista, ellei jopa parhain tunnustus, jonka olen koskaan työstäni saanut.

Tiedän ilmaisevani asioita joskus aika reippaasti ja harvempi taitaa nukkua saarnojeni aikana. Olen yleensä harkinnut etukäteen, mitä olen sanonut erityisesti saarnoissa, mutta joskus olisi varmaan voinut ilmaista asioita toisellakin tavalla. Kun olen lukenut Lutheria ja vähän Lestadiustakin, vanhan liiton profeettoja ja uuden liiton apostoleja, se on vaikuttanut minuun niin, etten oikein hempeitä puheita osaa pitää. Laki on lakina saarnattavana ja se toisinaan sattuu. Samalla kuitenkin evankeliumi evankeliumina eli armo armona. Kaikki pohjautuu pelastuksen asiassa siihen, mitä Kristus on tehnyt meitä varten, ei siihen miten me olemme palvelleet Jumalaa ja lähimmäisiämme. Armo tulee ensin ja se synnyttää oikeita Jumalan vaatimia hyviä tekoja. Me saamme kuitenkin pelastuksen suhteen katsoa Kristukseen ja uskoa Johannes Kastajan kanssa, että siinä on Jumalan Karitsa, joka on poisottanut maailman synnin. Kristuksessa on koko maailman syntien sovitus – ei kenessäkään toisessa. Tämän vuoksi Kristuksesta on opetettava ainoana tienä taivaaseen ja ihmiset kastettava ja opetettava kaikkialla maailmassa.

Juhlakiertueen aikana oli mukava nähdä ihmisiä, joista osa oli mukana lähetystyön merkeissä jo yli kaksikymmentä vuotta sitten. Moni lähetysten ystävä on siirtynyt ajasta iankaikkisuuteen. Jos parikymmentä vuotta sitten lähetystilaisuuksissa oli paikalla parhaimmillaan useita kymmeniä ihmisiä, nyt neljäkymmentä on suuri määrä. Yhdessä lähetyskasvatukseen liittyvässä asiassa, joka meitä kaikkia lähetysten ihmisiä koskee, olen epäonnistunut. Vaikka olen monesti puhunut siitä, että lähetysten pitäisi lävistää kaikki työmuodot pyhäkoulusta, nuorteniloista, rippikouluista senioripiireihin asti, en näe paljon uusia ihmisiä lähetystilaisuuksissa. Osa ihmisistä on ehkä näinä epävakaina aikoina panostanut enemmän oman hengellisen yhteisön rakentamiseen, mutta lähetystä ei pidä unohtaa. On käsketty menemään kaikkialle maailmaan – ei ainoastaan kotikonnuille.

Syksyn havinaa

Päätin lähteä syksyn ensimmäiselle idänretkelle kunnolla etelän kautta. Lensin Turkin kautta Pietariin. Oli mukavampi odottaa jokunen tunti lentokentällä kuin tutusta kylmenevän Narvan kadulla. Elokuussa matkani kotoa majapaikkaan Tuutarin kirkolle kesti puolitoista vuorokautta. Tällä syksyn ensimmäisellä matkalla matka kesti alle vuorokauden. Yli puoli vuorokautta on aika pitkä aika, jos ajatellaan tavallisten ihmisten työpäiviä. En luonnollisesti kuulu niihin tavallisiin ihmisiin, mutta tuo aika on silti aika pitkä. Tällä matkalla kävin menen tullen kirkon keskustuimistolla Pietarissa. Tapasin molemmilla kerroilla piispa Laptevin, jonka jalkaa leikattiin uudelleen muutama viikko sitten. Hän ontuu edelleen jalkaansa, muttei malta riittävästi levätä.

Kirjeen kuva on Krasnojarskista, jossa parista kymmenestä palveluvuodestani noin puolet olen palvellut, joskin samaan aikaan monia muitakin Siperian seurakuntia. Oli mukava tavata tiettyjä seurakuntalaisia ja toimittaa messu, mutta ikäviltä uutisilta ei voinut välttyä. Kirkon katosta alttariseinän toisesta kulmasta oli vesi tullut läpi. Katolta oli kuulemma varastettu joitakin osia. Patterit olivat kylmiä, vaikka lämmintä oli jo tuolloin ilta-aikaan vain pari astetta plussan puolella. Pumppu oli kuulema hajonnut. Kirkkoherra on ollut käytännössä pitkään pois kaupungista hankkimassa elantoa muualla. Patterit lienee jo saatu lämpimiksi, mutta sisälle tullut vesi on tuonut hometta ja kirjallisuutta on pilaantunut. Joku oli keksinyt laittaa alttaripöydän alle kirjoja. Toivottavasti ongelmiin saadaan jonkunlainen ratkaisu. Isomman kattoremontin voi kuitenkin tehdä vasta kesällä.

Matkustin Krasnojarskista Novosibirskiin junalla omassa hytissäni. Tällä kertaa ei siis syntynyt keskusteluja kanssamatkustajien kanssa, mutta aamuyöllä lähteneessä junassa ehdin nukkua ja valmistautua tulevaan luentoan lukemalla aiheeseen liittyvää materiaalia. Novosibirskissa vesi oli tullut myös läpi jostain kohtaa kattoon. Se oli kuitenkin ollut odotettavissa. Kattoremontin toteutuksesta oli vaan ollut erilaisia näkemyksiä, kunnes ongelman tultua käsinkosketeltavaksi, oli jo pakko ryhtyä työhön. Novosibirskin kirkkoherra on onneksi toimen mies ja remonttia alettiin heti tehdä. Saarnasin Mikkelinpäivän messussa, jossa saarnatekstinä oli teksti, jossa Jeesus siunaa lapsia. Jostain syystä tuona sunnuntaina kuulijoiden joukossa oli useita baptisteja. Puhuin enkeleiden lisäksi kasteesta. Tuodessamme lapset kasteelle tuomme heidät Jeesuksen siunattaviksi. Jeesus ei antanut mitään käskyä siunata lapsia, vaan käskyn kastaa ja opettaa kaikki kansat – siis lapsetkin. Kuulijoiden joukossa oli eräs pariskunta, joka etsi uutta hengellistä kotia. Heidän nykyisessä baptistiseurakunnassaan ei suostuta kastamaan heidän lapsiaan. Jeesus jakaa siunaustaan kasteen, sanan, ripin ja ehtoollisen kautta. Kaste ei vaadi kastettavalta lapselta omakohtaista tunnustusta, mutta ehtoollinen sen sijaan edellyttää kaikilta sen vastaanottajilta uskontunnustusta. Sen vuoksi ehtoollista ei jaeta kaikille kysymättä ja miettimättä.

Novosibirskista jatkoin matkaa päiväjunalla Omskiin. Siellä minut vastaanotti aurinkoinen sää. Käydessäni Omskissa tämä on säännönmukaista. Niinpä kirkkoherran kanssa puhumme usein aurinkoisesta Omskista. Siellä minulla oli mielenkiintoisia tapaamisia. Tapasin luterilaisen pastorin, joka haluaa tulla pastoriksi Inkerin kirkkoon. Hänet on aikoinaan vihitty toisessa luterilaisessa kirkossa pastoriksi. Mielenkiintoinen tapaaminen oli myös erään ortodoksipapin kanssa, joka on käynyt joitakin kertoja seurakuntamme jumalanpalveluksissa. Hän koki uskonsa olevan jo luterilainen, mutta on

kuitenkin vielä ortodoksikirkon palveluksessa. Omskissa meillä käy nyt paljon seurakuntalaisia jumalanpalveluksessa. Jopa niin, että kokoontumistilassa koetaan jo ahtautta. Tätä voinee sanoa myönteiseksi ongelmaksi. Tapasin useamman uuden seurakuntalaisen. Venäjällä eletään eri syistä aikaa, jolloin moni etsii hengellistä kotia. Pietarin seudulla on seurakunnissamme suuria rippikouluryhmiä. Paljon hyviä asioita tapahtuu, vaikka elämään Venäjällä liittyy myös omat ongelmansa.

Yllätys rajalla

Siperiasta palattuani Pietariin osallistuin kanslianeuvoston kokoukseen kirkon keskustuimistossa ja tapasin kirkon työntekijöitä. Hoidin myös puhelinliittymäasioita, kun olin unohtanut kotiin venäläisen sim-korttini. Siitä oli oma vaivansa matkalla, mutta se siitä. Yövyin Tuutarin kirkolla, jossa minulla on vähän vaatteita ja joitakin omia tavaroitani, ettei kaikkea tarvitse kantaa joka kerta rajan yli ja takaisin. Pyysin erästä Inkerin kirkon pappia viemään minut raja-asemalle Ivangorodiin. Hänellä on lupa ajaa rajakopille asti. Matka meni rajalle mukavasti, mutta niin menivät suureksi yllätykseksi myös rajamuodollisuudet rajanylityksineen. Olin varautunut siihen, että rajalla menee pitkäänkin, mutta vielä mitä. Pääsin suoraan tullitarkastukseen ja passitarkastukseen. Noin kymmenen minuutin päästä olin Virossa. Kiitos Herralle! Venäjän suuntaan jonoa näytti riittävän tuntikausiksi, mutta minua se ei tuossa tilanteessa henkilökohtaisesti haitannut.

Evankeliumiyhdistyksen tekemä lähetystyö jatkuu!

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispainkokous päätti, että Evankeliumiyhdistys saa jatkaa kirkon virallisena lähetysjärjestönä. Lähetystyö olisi jatkunut joka tapauksessa. Lähetystyö ylipäänsä jatkuu maan päällä tavalla tai toisella siihen asti, kunnes Kristus palaa kirkkaudessaan ja kunniassaan takaisin maan päälle. Piispainkokouksen päätöksen jälkeen Evankeliumiyhdistys saa myös taloudellista tukea monilta seurakunnilta, joilta se on ennenkin saanut tukea. Monissa seurakunnissa pohdittiin, jatkavatko he Evankeliumiyhdistyksen työn tukemista. Mielenkiintoista on se, että sellaisiakin järjestöjä seurakunnat tukevat, joilla ei ole koskaan ollutkaan virallista lähetysjärjestön asemaa. Niiden tukemisen jatkaminen ei ole ollut piispainkokouksen asialistalla. Jokainen seurakunta tekee itse omat ratkaisunsa, mutta piispainkokouksen näkemyksellä on toki merkityksensä paikallistason päätöksissä.

Sana

”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” (Room. 3:23-24)

Tutkimme hiljattain Lahden Lutherin kirkossa Concordia-piirissä oppia perisyntistä. Kuningas Daavid valittaa syntisyyttään, jonka hän sai osakseen jo äitinsä kohdussa. Ensimmäisen Aadamin lankeemus tuli koko maailman harmiksi, kun taas toisen Aadamin ansio eli syntien sovitus koko maailmalle omistettavaksi. Monen ihmisen on vaikea ajatella jo pienen lapsen olevan syntinen ja itsessään pelastusta vailla. Hän sai perinnöksi vanhemmiltaan viheliäisen syntisairauden, joka seuraa häntä läpi ajallisen elämän. Hän ei valinnut vanhempiaan eikä päättänyt syntyä. Hän syntyi tiettyjen ihmisten vanhemmiksi. Pyhässä kasteessa ihminen ei valitse Jumalaa, vaan Jumala valitsee ihmisen omaksi lapsekseen ja synnyttää hänet uudesti elämään Jumalan lapsen elämää. Pelastuksemme on sidottu Kristukseen. Me saamme kasteen ja uskon kautta omistaa pelastuksen Jumalan lahjana. Saattaa olla kauheaa ymmärtää olevansa syntinen, mutta vielä kauheampaa olisi, jos joutuisi elämään vailla pelastusta kadotusta odottaen. Lohduttavaa on se, että Jumala pelastaa tällaiset syntiset Kristuksen tähden yksin armosta. Lohduttavaa on se, että pelastuksemme ei lepää meidän ratkaisuisamme, teoissamme, ajatuksissamme eikä uskomme määrässä, vaan yksin uskomme kohteessa Kristuksessa. Emme tämän vuoksi ylistä itseämme emmekä saarnaa omista teoistamme pelastuksen kalliissa asiassa, vaan veisaamme, ylistämme ja kiitämme Isää ja Poikaa ja Pyhää Henkeä. Hän luo, pelastaa ja pyhittää meidät. Me saamme olla tämän Jumalan armon ja rakkauden kohteita. ”Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa! Halleluja!” (Ps. 150:6)

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Kiitos vuosiviisumista!

Kiitos terveyden lahjasta!

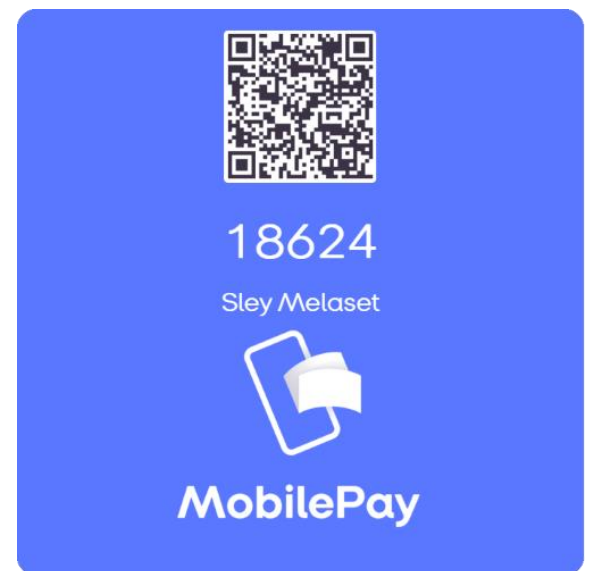
Piispa Ivan Laptevin terveys

Rauhaa maailman kansoille!

Apua seurakuntien toimitilojen remontteihin

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Lea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127